

ЕРАТРИЛЪР

007

КАРТБЛАНШ

ДЖЕФРИ
ДИВЪР

ДЖЕФРИ ДИВЪР

КАРТБЛАНШ

Carte Blanche
Copyright © Ian Fleming Publications Ltd 2011
Превод © Юлия Чернева, 2011
Translation copyright © 2011, by Yulia Cherneva
© Димитър Стоянов – Димò, худ. оформление на корицата
© Издателство *ЕРА*, София, 2011
ISBN: 978-954-389-131-3

James Bond and 007 are registered trademarks of Danjaq LLC, used
under licence by Ian Fleming Publications Ltd.
Джеймс Бонд и 007 са запасена марка на Danjaq LLC и се използват
от Ian Fleming Publications Ltd под лиценз

**Книгите на *ЕРА* търсете на
www.erabooks.net**

ДЖЕФРИ
ДИВЪР

КАРТБЛАНШ

EPA

*На човека, който ни научи, че все още може
да вярваме в герои, Иън Флеминг*

Бележка на автора

Това е художествено произведение, но с малки изключения споменатите тук организации съществуват реално. Светът на разузнаването, контраразузнаването и шпионажа си служи с акроними и стенография. Тъй като азбучният бульон от агенции за сигурност може да е малко стряскащ, реших, че речникът може да помогне. Намира се в края на книгата.

Дж. Дивър

Необходима е нова организация, която да координира, вдъхновява и подпомага населението на потиснатите страни... Нуждаем се от абсолютна секретност, известна доза фанатичен ентузиазъм, желание за работа с хора от различни националности и пълна политическа надеждност. Според мен организацията трябва да бъде напълно независима от механизмите на Министерството на отбраната.

Хю Далтън, министър на финансите,
описвайки сформирването на Британското
управление „Специални операции“, включващо шпионаж и саботаж, в началото
на Втората световна война

Негеля

Червеният Дунав

Първа глава

Сложил ръка на ръчката за тягата, машинистът на сръбския дизелов локомотив почувства тръпката, която винаги изпитваше по този участък от железопътната линия, докато се отправяше на север от Белград и приближаваше Нови Сад.

Това беше маршрутът на прочутия „Арлберг Ориент Експрес“, който от трийсетте до шейсетте години на миналия век тръгваше от Гърция, минаваше през Белград и се насочваше на север. Разбира се, машинистът не караше лъскав парен локомотив „Пасифик 231“, теглещ елегантни вагони, облицовани в махагон и месинг, апартаменти и спални, където пътниците пътуваха в лукс и трепетно очакване, а очукана американска таратайка, която дърпаше низ от повече или по-малко надеждни клатушкащи се товарни вагони, натъпкани догоре с обичайните неща.

Човекът обаче пак усещаше вълнението на историята във всяка гледка, която пътуването предлагаше, особено когато приближиха реката, *неговата* река.

И въпреки всичко, той беше неспокоен.

Сред вагоните, пътуващи за Будапеща, пълни с въглища, метални отпадъци, потребителски стоки и дървен материал, имаше един, който много го тревожеше. Беше натоварен с цилиндри, съдържащи метилов изоцианид, предназначен за производство на гума в Унгария.

Машинистът, закръглен плешив мъж с орфана фуражка и работна униформа на петна, беше получил подробни инструкции за смъртоносното химично съединение от началника си и от някакъв кретен от сръбското Министерство за надзор на сигурността и безопасен транспорт. Преди няколко години веществото убило осем хиляди души в Бопал, Индия, само за броени дни, след като изтекло от местен производствен завод. Машинистът разбираше опасността, която представляваше товарът, но тъй като беше ветеран железничар и член на профсъюза, попита:

– Какво по-точно означава това за пътуването до Будапеща?

Шефът и бюрократът си размениха погледи, подобаващи на служебното им положение, и след кратко мълчание отвърнаха:

– Бъди внимателен.

Светлините на Нови Сад, втория по големина град в Сърбия, започнаха да проблясват в далечината и отпред в настъпващата вечер като бледа ивица се появи Дунав. Реката беше възпята в историята и музиката. В действителност беше кафява, спокойна и осеяна с шлепове и танкери. Нямахме осветени със свещи плавателни съдове, пълни с влюбени и с виенски оркестри, но въпреки това Дунав си оставаше икона на балканската гордост и машинистът изпъчи гърди, докато превеждаше влака по маршрута преди моста.

Неговата река...

Той надзърна през изцапаното с петна предно стъкло и огледа линията отпред на светлината на фара на дизеловия двигател „Дженерал Електрик“. Нямахме за какво да се притеснява.

Клапанът за тягата имаше осем степени. Първата беше най-ниската. В момента беше на пета и машинистът намали на трета, за да забави движението на влака, докато навлизаше в поредица завои. Моторът с четири хиляди конски сили забръмча по-тихо.

Вагоните се заизнизваха по правата отсечка към моста и машинистът увеличи тягата на пета и после на шеста степен. Локомотивът запулсира по-шумно и бързо и отзад се чу силно дрънчене и тракане. Машинистът знаеше, че звукът се разнася от болтовите съединения между вагоните, които протестират срещу промяната на скоростта, минорна какофония, която беше чувал хиляди пъти по време на работа. Въображението му обаче

настоя, че шумът идва от металните контейнери със смъртоносното химично съединение в третия вагон. Те се блъскаха един в друг с риск да избълват отровата си.

Глупости – помисли си той и се съсредоточи върху поддържането на равномерна скорост. И после, без някаква особена причина, освен че се бе почувствал по-добре, той дръпна сигналната свирка.

Втора глава

Мъж със сериозно лице и поведение на ловец, легнал в тъмните треви на върха на хълма, чу вопъла на свирката в далечината, на няколко километра оттам. Погледна и видя, че звукът идва от влак, който се приближава от юг. Щеше да пристигне след десетпетнайсет минути. Човекът се запита как този факт може да повлияе на рискованата операция, която се готвеше да изпълни.

Той се премести леко и огледа дизеловия локомотив и дългия низ от вагони с монокъла си за нощно виждане.

Джеймс Бонд прецени, че влакът няма да бъде от значение за него и плановете му, отново насочи монокъла към ресторанта и хотела в балнеологичния курортен център с минерални извори и се втренчи в мишената през прозореца. Старата сграда беше голяма, измазана с жълта мазилка и с кафяви рамки на прозорците. Очевидно беше любима на местните жители, съдейки по броя на колите „Застава“ и „Фиат“ на паркинга.

Часът беше дваисет и четирийсет минути и неделната вечер беше ясна. Близо до Нови Сад Панонската низина се издигаше в пейзаж, който сърбите наричаха „планински“, въпреки че според Бонд определението беше избрано, за да привлича туристи. За ентузиазизиран скиор като него възвишенията бяха обикновени хълмове. Майският въздух беше сух и хладен и наоколо цареше тишина като в параклис на погребална агенция. Краката му бяха обути в износени кожени ботуши, направени за преследване и стабилна опора по време на схватка.

Бонд се премести отново. Той беше на трийсет и няколко години, висок метър и осемдесет и тежеше седемдесет и седем килограма. Черната му коса беше сресана на една страна и над едното му око падаше кичур с формата на запетая. На дясната му буза имаше белег, дълъг осем сантиметра.

Тази вечер Бонд се беше погрижил за облеклото си. Носеше тъмнозелено яке и водонепромокаеми панталони от американската компания „5.11“, най-добрите тактически дрехи на пазара.

Нощта се спускаше и светлините в стария град Нови Сад на север се увеличаваха. Колкото и оживен и очарователен да беше, Бонд знаеше, че градът има мрачно минало. След като през 1942 година унгарците бяха избили хиляди граждани и изхвърлили труповете им в леденостудения Дунав, Нови Сад беше станал център на партизанска съпротива. Тази вечер Бонд беше там, за да предотврати друга трагедия, различна по характер, но еднаква или дори по-голяма по мащаби.

Предишния ден, събота, в британската разузнавателна общност се беше разпространило предупреждение. В щабквартирата на Британската правителствена комуникационна служба (БПКС) в Челтнам бяха разшифровали електронен шепот за атака в края на седмицата.

Среща в кабинета на ной. Потвърждение за инцидент в петък вечерта, на дваисети. Хиляди жертви в началото. Британските интереси неблагоприятно засегнати. Трансферът на финанси, както обсъдихме.

Не след дълго правителствените подслушвачи засякоха и част от второ текстово съобщение, изпратено от същия телефон и в същия кодиращ алгоритъм, но до друг номер.

Среща в неделя в ресторант „Рошил“^{} край Нови Сад в 20:00. Висок съм метър и осемдесет и имам ирландски акцент.“*

И после Ирландеца, който любезно, макар и неволно, бе предоставил прякора си, беше унищожил телефона или извадил батерията, както бяха сторили и другите получатели на съобщенията.

През нощта в Лондон се срещнаха Обединената комисия по разузнаването и членовете на КОБРА, комисията за управление на кризи, за да преценят риска от Инцидент 20, наречен така заради датата в петък.

Нямаше солидна информация за произхода и естеството на заплахата, но МИ6 бяха на мнение, че тя произлиза от племенните райони в Афганистан, където „Ал Кайда“ и филиалите ѝ бяха започнали да наемат западни оперативни агенти в европейски страни. Шестима агенти в Кабул здраво се заловиха да научат повече. Трябваше да проучат и сръбската връзка. И така, в десет часа снощи тънките дълги пипала на тези събития се бяха протегнали и хванали Джеймс Бонд, който седеше в луксозен ресторант близо до Чаринг Крос Роуд с красива жена, чието подробно описание на живота ѝ като неocenен художник вече бе станало отегчително. Съобщението на мобилния телефон на Бонд гласеше: „НТ. Обади се на координатора“.

Сигналът „Нощна тревога“ изискваше незабавен отговор в колкото и часа да бъдеше получен. Обаждането до главния координатор за щастие беше прекъснало срещата и скоро Бонд пътуваше за Сърбия по заповед от Второ ниво на проекта, която го упълномощаваше да идентифицира Ирландеца, да постави проследяващи устройства и други уреди за наблюдение и да го следи. Ако това се окажеше невъзможно, заповедта възлагаше на Бонд задачата да залови Ирландеца и да го върне обратно в Англия или за разпит в някой черен обект в Европа.

И Бонд лежеше сред белите нарциси и внимаваше да отбягва листата на това красиво, но отровно пролетно цвете. Той се вгледа през прозореца на ресторант „Рошил“, от другата страна на който седеше Ирландеца. На масата пред него имаше чиния с недокосната храна. Той разговаряше с партньора си, който все още не беше идентифициран, но имаше славянски черти. Може би защото беше нервен, местната свръзка бе паркирал на друго място и беше вървял до ресторанта, затова Бонд не знаеше номера на колата му.

За разлика от него Ирландеца не беше толкова плах. Евтиният му мерcedes бе пристигнал преди четирийсет минути. Регистрационните табели разкриха, че колата е наета днес и платена в брой от човек с фалшиво име и фалшиви британска шофьорска книжка и паспорт. Мъжът беше на годините на Бонд, вероятно малко по-възрастен, висок метър осемдесет и пет и слаб. Той влезе в ресторанта тромаво, като стъпваше на външната страна на петите си. Над високо му чело падаше рус бретон и скулите му се извиваха под остър ъгъл към четвъртата брадичка.

Бонд беше доволен, че този човек е мишената му. Два часа по-рано той отиде в ресторанта да пие кафе и постави подслушвателно устройство на предната врата. Мъжът дойде в уречения час и заговори на главния сервитьор на английски – бавно и високо, както често правят чужденците, когато се обръщат към местни жители. За Бонд, който подслушваше чрез специално приложение в телефона си от разстояние трийсет метра, акцентът беше ълстърски, най-вероятно от Белфаст или околността. За жалост срещата между Ирландеца и местната свръзка се провеждаше извън обхвата на „бръмбара“.

Бонд внимателно огледа противника и запомни всеки детайл. *Дребните улики те спасяват, а дребните грешки те убиват*, имаха навика да му напомнят инструкторите от Форт Монктън. Той забеляза, че Ирландеца има пестеливи движения и не прави излишни жестове. Партньорът му нарисова чертеж и Ирландеца го приближи до себе си с гумичката на молив, за да не остави отпечатъци. Седеше с гръб към прозореца и пред партньора си и Бонд не можеше да разбере какво говорят, четейки по устните им. Ирландеца се обърна бързо веднъж и погледна навън, сякаш воден от шесто чувство. Светлите му очи бяха

^{*} Роштил (срб.) – барбекю. – Б. ред.

безизразни. След известно време той се съсредоточи върху яденето си, което очевидно не го интересуваше.

Срещата, изглежда, приключваше. Бонд слезе от хълма и си проправи път между растящите на разстояние един от друг смърчове, борове и анемични храсти с кичести бели цветчета, каквито имаше навсякъде. Той мина покрай избелелия знак на сръбски, френски и английски, който го беше разсмял на идване.

**Минерални бани и ресторант „Роцил“
Намират се в оторизиран терапевтичен
район и се препоръчват на всички
за възстановяване след операции.
Особено помагат за остри и хронични
заболявания на дихателните органи
и анемия. Бар с разнообразни напитки.**

Бонд се обърна към временния пост зад порутена градинарска барака, която миришеше на моторно масло, бензин и урина, близо до алеята към ресторанта. Двамата му „другари“ чакаха там.

Джеймс Бонд предпочиташе да действа сам, но планът, който беше измислил, изискваше двама местни агенти. Те работеха за БИА, сръбската Служба за национална сигурност – благовидно наименование за шпионска организация. Мъжете бяха под прикритие, преоблечени в униформите на полицията от Нови Сад и носеха значки на Министерството на вътрешните работи.

Лицата им бяха овални, а главите кръгли. Не се усмихваха. Косата им беше късо подстригана под морскосините фуражки. Вълнените униформи бяха в същия цвят. Единият беше четирийсетгодишен, а другият на двапет и пет. Въпреки ролите си на местни полицаи, те бяха дошли подготвени за престрелка. Носеха тежки пистолети „Берета“ и купища боеприпаси. На задната седалка на взетата назаем полицейска кола, „Фолксваген Джета“, имаше два автомата „Калашников“ в тъмнозелен камуфлажен цвят, картечни пистолети „Узи“ и брезентова чанта, пълна с осколъчни ръчни гранати – сериозни, швейцарски „HG 85“.

Бонд се обърна към по-възрастния агент, но преди да заговори, чу силно шумолене зад гърба си. Ръката му веднага се стрелна към неговия „Валтер PPS“. Той се завъртя и видя по-младия сърбин, който мачкаше пакет цигари върху дланта си – ритуал, който Бонд, бивш пушач, винаги бе смятал за абсурдно смущаващ и излишен.

Къде му беше умът на този човек?

– Тихо – студено прошепна той. – И махни тези неща. Няма да пушиш.

В черните очи на сърбина боязливо проблесна озадаченост.

– Брат ми непрекъснато пуши, докато е на операция. В Сърбия това изглежда по-нормално, отколкото да не пушиш.

На идване младият мъж беше дърдорил надълго и нашироко за брат си, старши агент в прословутия ЕСО, Екип за специални операции, сръбските спецчасти, технически подразделение на държавните тайни служби, макар Бонд да знаеше, че всъщност това е паравоенна групировка за черни операции. Младият агент се изпусна, вероятно нарочно, защото гордо заяви, че брат му се е бил с „Тигрите“ на Аркан, безмилостна банда, извършила някои от най-чудовищните зверства в Хърватия, Босна и Косово.

– Може би на улиците в Белград цигарата няма да бъде забелязана, но това е тактическа операция. Разкарай ги – заповяда Бонд.

Сърбинът бавно се подчини и сякаш се накани да каже нещо на партньора си, но после размисли. Вероятно се сети, че Бонд има работни знания по сърбохърватски.

Бонд отново погледна към ресторанта и видя, че Ирландеца оставя динари върху метален поднос. Естествено, не използваше кредитна карта, която можеше да се проследи. Съучастникът му обличаше якето си.

– Добре. Време е.

Бонд повтори плана. Щяха да проследят с полицейската кола мерцедеса на Ирландеца, докато се отдалечеше на километър и половина от ресторанта. Сръбските

агенти щяха да спрат колата и да му кажат, че отговаря на описанието на превозно средство, което е използвано за престъпление, свързано с наркотици в Нови Сад. Щяха учтиво да помолят Ирландеца да слезе и да му сложат белезници. Мобилният телефон, портфейлът и документите му щяха да бъдат сложени в багажника на мерцедеса и той щеше да бъде отведен настрана и накаран да се обърне с гръб към автомобила.

В това време Бонд щеше да се вмъкне в мерцедеса от задната седалка на патрулната кола, да преснима документите, да запише каквото може от телефона, да прегледа преносимите компютри и багажа и да постави проследяващи устройства.

Дотогава Ирландеца щеше да е загреял, че това е изнудване, да е предложил подходящ подкуп и после да бъде освободен да върви по пътя си.

Ако местният партньор тръгнеше с него, те щяха да изпълнят по същество същия план, само че с двамата.

– Деветдесет процента съм сигурен, че Ирландеца ще ви повярва – добави Бонд. – Но ако не стане така и Ирландеца ви нападне, запомнете, че той не трябва да бъде убит при никакви обстоятелства. Нужен ми е жив. Целете се в ръката, с която си служи, близо до лакътя, не в рамото.

Въпреки онова, което показват във филмите, раната в рамото обикновено е фатална като тази в корема или гърдите.

Ирландеца излезе навън, като стъпваше накриво. Спря и огледа района. Сигурно преценяваше дали нещо се е променило. Бяха ли пристигнали нови коли, откакто беше влязъл в ресторанта? Имаше ли нещо важно около тях? Той очевидно реши, че няма заплаха, и двамата с партньора му се качиха в мерцедеса.

– Двамата са – отбеляза Бонд. – Същият план.

Ирландеца включи двигателя и запали фаровете.

Бонд сложи ръка на валтера си, уютно прибран в плоския кожен кобур „Д. М. Булард“, седна на задната седалка на полицейската кола и забеляза празна алуминиева кутия на пода. Някой от другарите му се беше насладил на „Йеленско пиво“, докато Бонд извършваше наблюдението. Нехайството го притесняваше много повече от неподчинението. Ирландеца можеше да заподозре нещо, когато го спреше ченге, чийто дъх мирише на бира. Егото и алчността можеше да помогнат, но некомпетентността беше безполезна и непростима опасност.

Сърбите се настаняха отпред. Моторът забръмча. Бонд почука по слушалката на своя късовълнов предавател, използван за тактически операции.

– Втори канал – напомни им той.

– Да, да – отегчено каза по-възрастният агент и двамата сложиха слушалките в ушите си.

Бонд отново си зададе въпроса дали планът му беше правилен. Въпреки бързината, с която беше организирана операцията, той прекара часове, формулирайки тактиката, и смяташе, че е предвидил всеки възможен вариант.

С изключение на един.

Ирландеца не направи онова, което абсолютно задължително трябваше да се случи.

Той не потегли по шосето.

Мерцедесът зави от алеята за коли, излезе от паркинга и тръгна по моравата край ресторанта, от другата страна на висок жив плет, невидим за персонала и посетителите. Отправи се към буренясала нива на изток.

– *Говно йедно!* – кресна младият агент. – Какви ги върши?

Тримата слязоха от патрулката, за да виждат по-добре. Възрастният сърбин извади пистолета си и понечи да хукне след мерцедеса, но Бонд му направи знак да спре.

– Не! Почакай!

– Той ще избяга. Знае за нас.

Ирландеца обаче не караше така, сякаш го преследваха, а се движеше бавно. Мерцедесът се носеше напред като лодка по леко утринно вълнение. Освен това нямаше къде да избяга. Беше обграден от скалите, издигащи се над Дунав, насипа на железопътните релси и гората на ниската планина Фрушка Гора.

Колата се приближи до релсите на стотина метра от мястото, където стояха Бонд и сръбските агенти. Намали, обърна и спря. Предният капак беше насочен към ресторанта.

Беше близо да работната барака на железниците и стрелката, където от главната линия се отделяше втори релсов път. Двамата мъже слязоха и Ирландеца извади нещо от багажника.

Целта на врага диктува реакцията ти. Бонд си припомни друга максима от лекциите в центъра за специално обучение във Форт Монкътън в Госпърт. Трябва да разбереш какви са намеренията му.

Но каква беше целта на Ирландеца?

Бонд доближи монокъла до очите си, превключи на нощно виждане и нагласи фокуса. Партньорът на Ирландеца отвори табло, монтирано на семафора до стрелката, и започна да човърка частите вътре. Бонд забеляза, че вторият релсов път, който се отклоняваше надясно, беше ръждясал и неизползван и свършваше пред бариера на върха на хълма.

Очевидно ставаше дума за саботаж. Ирландеца и партньорът му щяха да дерайлират влака, като го изместеха в глуха линия. Вагоните щяха да се прекатурят надолу по склона и да паднат в реката, която се вливаше в Дунав.

Бонд насочи монокъла към дизеловия локомотив и вагоните зад него и съзря отговора. Първите два вагона съдържаха само метални отпадъци, но зад тях имаше покрита с платнище платформа, на която пишеше: „Опасност!“ и беше нарисуван ромб за опасни материали, универсалният предупредителен знак, информиращ спасителите по време на евентуална авария за рисковете от товара. Тревожното беше, че този ромб имаше високи стойности за всичките три категории – здраве, нестабилност и запалимост. „W“ най-отдолу означаваше, че веществото реагира опасно с вода. Вагонът пренасяше нещо от най-смъртоносната категория, с изключение на ядрени материали.

Влакът беше на четиристотин метра от стрелката и набираше скорост, за да премине възвишението към моста.

Целта на врага диктува реакцията ти...

Бонд нямаше представа каква е връзката между саботажа и Инцидент 20, ако изобщо имаше такава, но непосредствената цел на противника беше ясна. Както и реакцията, която той инстинктивно формулира.

– Ако се опитат да тръгнат, препречете пътя им и аз ще ги поема. И без смъртоносна сила – нареди Бонд на помощниците си.

Той скочи зад волана на джетата и насочи колата към нивите, откъдето беше наблюдавал ресторанта. Освободи съединителя и настъпи педала на газта. Лекият автомобил се стрелна напред. Двигателят и скоростната кутия изстенаха от грубото отношение, докато колата мачкаше ниските шубраци, нарцисите и малиновите храсти, които растяха навсякъде в Сърбия. Разбягаха се кучета и проблеснаха светлините на околните селца. Жителите в градините си гневно размахаха ръце в знак на протест.

Бонд не им обърна внимание и се съсредоточи да поддържа скоростта, докато караше към целта си, воден само от слабото осветление – непълната луна на небето и фара на обречения влак, много по-ярък и кръгъл от небесната лампа.

ДЖЕФРИ ДИВЪР
КАРТБЛАНШ
американска

Евгения Мирева
редактор

Издателство *ЕРА*, София
тел. 02/980 16 29
e-mail: era@erabooks.net

Печат: ЕКСПЕРТПРИНТ ЕООД